

Ն Ա Ի Ա Կ

ԼԵՒՈՆ ՄԱՆՈՒԷԼԵԱՆՑԻ

Վազի՛ր, իմ նաւակ, հասի՛ր ծովափին՝
Սլիքի կուրծքը պատառոտելով.
Սյնտեղ թո՛ղ հանգիստ գըտնեմ վերըստին՝
Իմ տառապանքը ծովին յանձնելով:

Իմ շուրջը խաւար, ահաւի գիշեր,
Հողմերի սաստիկ ահեղ մըռնչիւն.
Ձորս կողմըս ջրեր և անվերջ ջրեր,
Ձորս կողմըս անհուն սև տարածութիւն:

Բայց այնտեղ, հեռու, աստղիկի նըման
Փայլում է մի լոյս պայծառ ու մենակ.
Այն նայում է մեզ փարոս փրկութեան—
Վազի՛ր դէպի նա, սիրո՛ւն իմ նաւակ:

Թո՛ղ մըռնչելով սև ալիքները
Սոսկալի անդունդ բանան առաջիս.
Թո՛ղ խաւարի մէջ վայրագ հողմերը
Սպառնական ձայնով սուլեն ալանջիս:—

Դեռ լոյս ունիմ ես սըրտումըս պահած,
Որ միշտ ինձ առաջ առաջ է տանում.

Եւ քանի նա կայ, քանի չէ մարած,
Ոյժ կայ վարելու և իմ ձեռքերում:

Եւ խաւարը չէ լաւիտենական,
Յաւիտենական չէ ալէկոծում.
Ես հաւատում եմ արեւի ծագման,
Ես հաւատում եմ ծովի հաշտելուն:

Բաղձալի ափին կը հասնեմ շուտով,
Շուտով կը տեսնեմ սիրելի դէմքեր.
Եւ նոքա անկեղծ, ուրախ ողջունով
Կը լուսաւորեն մըռալլ իմ պատկեր:

Վազի՛ր, իմ նաւակ, հասի՛ր ծովափին՝
Սլիքի կուրծքը պատառոտելով.
Սյնտեղ թո՛ղ հանգիստ գըտնեմ վերըստին՝
Իմ տառապանքը ծովին յանձնելով:

Մօսկուա. 1888 թ. հոկտեմբ. 20-էն